

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 155/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVINTRADE s. r. o., Dúbravská cesta 2, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou VIS LEGIS s. r. o., Panenská 7, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Lenka Katriková, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 4 Pn 374/17/1101-8 z 11. októbra 2017 v spojení s opravným uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 4 Pn 374/17/1101-9 zo 16. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVINTRADE s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti KOVINTRADE s. r. o. (ďalej

len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej aj „okresná prokuratúra“) č. k. 4 Pn 374/17/1101-8 z 11. októbra 2017 v spojení s opravným uznesením okresnej prokuratúry č. k. 4 Pn 374/17/1101-9 zo 16. októbra 2017.

Sťažovateľka v podstatnej časti uviedla, že 15. marca 2017 podala trestné oznámenie na jej bývalého konateľa, pretože si tesne pred zánikom svojej funkcie konateľa svojvoľne vyplatil z účtu sťažovateľky sumu vo výške 109 572 €, a to bez akéhokoľvek titulu a bez vedomosti jediného spoločníka sťažovateľky, ako aj predal majetok sťažovateľky tretím subjektom za podhodnotenú sumu, čím sa podľa sťažovateľky dopustil zločinu sprenevery a porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Trestné konanie bolo vedené pod ČVS: ORP-374/4-VYS-B1-2017.

Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „vyšetrovateľ“) uznesením z 30. júna 2017 odmietol trestnú vec, pretože údajne nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej poukázala na viaceré závažné pochybenia vyšetrovateľa, ako aj nesprávnosť výroku tohto uznesenia. Nadriadený prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „prokurátor“) 8. augusta 2017 rozhodol o zrušení uznesenia vyšetrovateľa a uložil vyšetrovateľovi, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Vyšetrovateľ opätovne odmietol trestnú vec, pretože nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľka podala 11. septembra 2017 sťažnosť aj proti tomuto druhému uzneseniu vyšetrovateľa.

Dňa 16. októbra 2017 bolo sťažovateľke doručené uznesenie prokurátora z 11. októbra 2017, ktorým zrušil uznesenie vyšetrovateľa a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Dňa 20. októbra 2017 bolo sťažovateľke doručené opravné uznesenie prokurátora zo 16. októbra 2017, ktorým opravil predchádzajúce uznesenie vo výroku, a to tak, že rozhodol o zamietnutí sťažnosti.

Podľa sťažovateľky vyšetrovateľ ani prokurátor sa jej trestným oznámením a sťažnosťou z 11. septembra 2017 riadne nezaoberali, riadne neprešetrili skutočnosti obsiahnuté v trestnom oznámení, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie veci.

Sťažovateľka poukazuje na zásadné porušenia jej práv zaručených ústavou a dohovorom, ktorých sa prokurátor dopustil vydaním jeho rozhodnutia.

Prokurátor v rozhodnutí pri všetkých troch trestných činoch uvádza, že v danom prípade je potrebné aplikovať princíp *ultima ratio*, pretože je zrejmé, že medzi sťažovateľkou a bývalým konateľom ide výlučne o vzájomný obchodno-právny vzťah.

Sťažovateľka uvádza, že takýto výklad prokurátora a aplikácia tohto princípu na jej prípad je v rozpore s ústavou.

Podľa nej je základom správnej interpretácie aplikovanej v trestnom práve doslovný výklad právnej normy. Vo vzťahu k materiálnej podmienke čl. 49 ústavy z tejto zásady implikovanej v ústavnej ochrane zaručenej na báze materiálneho právneho štátu v čl. 1 ods. 1 ústavy možno vyvodit', že orgány verejnej moci nemajú možnosť úvahy, akú metódu výkladu Trestného zákona uplatnia, či použijú doslovný, reštriktívny alebo extenzívny výklad. Taktiež podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Sťažovateľka je preto toho názoru, že prokurátor v rozpore s ústavou použil pri právnom posúdení skutkov bývalého konateľa reštriktívny výklad Trestného zákona, keďže hoci boli splnené všetky znaky skutkovej podstaty trestných činov, prostredníctvom odkazu na princíp *ultima ratio* zbavil bývalého konateľa trestnoprávnej zodpovednosti. Z článkov ústavy, ktoré dáva sťažovateľka do pozornosti, jednoznačne vyplýva, že v prípade, ak sú naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu tak, ako je to stanovené v osobitnej časti Trestného zákona, nie je možné zo strany prokurátora ďalej svojvoľne rozhodovať, či ide alebo nejde o trestný čin, prípadne za trestný čin nepovažovať skutok iba z dôvodu, že má obchodno-právne aspekty upravené v Obchodnom zákonníku. Skutočnosť, či určitý skutok je trestným činom, je potrebné posudzovať iba a výlučne podľa znakov skutkovej podstaty trestného činu uvedených v Trestnom zákone, a nie podľa toho, či niektoré aspekty takéhoto skutku vychádzajú aj z inej hmotnoprávnej normy, než je Trestný zákon.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol takto:

„1. Základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb., právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. a základné právo na spravodlivé súdne konanie (the right to a fair trial) podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol v Slovenskej republike vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., bolo porušené Uznesením Prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I JUDr. Rastislava Hrušku, PhD. zo dňa 11.10.2017, sp. zn. 4 Pn 374/17/1101-8 v spojení s opravným uznesením Prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I JUDr. Rastislava Hrušku, PhD. zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 4 Pn 374/17/1101-9.

2. Ústavný súd Uznesenie Prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I JUDr. Rastislava Hrušku, PhD. zo dňa 11.10.2017, sp. zn. 4 Pn 374/17/1101-8 v spojení s opravným uznesením Prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I JUDr. Rastislava Hrušku, PhD. zo dňa 16.10.2017, sp. zn. 4 Pn 374/17/1101-9 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Okresná prokuratúra Bratislava I je povinná Sťažovateľovi nahradiť troy právneho zastúpenia spolu vo výške 374,- EUR (za dva úkony právnej služby: (i) prevzatie a príprava právneho zastupovania, (ii) príprava podania - Sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky) na účet právneho zástupcu Sťažovateľa vedený v [REDACTED], č. ú.:... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresnej prokuratúry č. k. 4 Pn 374/17/1101-8 z 11. októbra 2017 v spojení s opravným uznesením okresnej prokuratúry č. k. 4 Pn 374/17/1101-9 zo 16. októbra 2017, pretože okresná prokuratúra zamietla jej sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa ČVS: ORP-374/4-VYS-B1-2017 z 31. augusta 2017, ktorým odmietol jej trestné oznámenie.

K tomu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v rámci ktorej opakovane vyslovil, že právo fyzickej alebo právnickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06, III. ÚS 526/2016).

Rovnako súčasťou týchto základných práv nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľka vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Ak dôkazy, ktoré boli vykonané, nedávajú podklad pre začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže vyšetrovateľ začať konať alebo pokračovať v konaní. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu mala zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jej oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania kompetentného štátneho orgánu zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99, III. ÚS 526/2016).

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenia oznamovateľa trestného činu riadne prešetriť a rozhodnúť o nich. Z listinných dôkazov predložených sťažovateľkou vyplýva, že sa tak v jej veci aj stalo, čo vylučuje porušenie ňou označených práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2018